

meget mindre, end hvad Østifternes Creditforening gjennem sit Reglement har Tilladelse til at udlåne, idet der derefter kan udlånes indtil 60 pCt., og Følgen af dette meget forsigtige Udlån har da ogsaa været, at der Pag. 11 kan forfikkres, at Regnskabsaaet 1863—64 er det første, i hvilket Foreningen har lidt Tab paa noget Pant. Ogsaa i denne Henseende viser det sig altsaa, at Creditforeningen har haft meget stor Sikkerhed, og at den navnlig ikke har lidt saadanne Tab som Kjøbenhavns Overformynderi. Det har saaledes, som jeg fremhævede under første Behandling viist sig, at ved et Pant, hvori saavel Creditforeningen som Kjøbenhavns Overformynderi vare Tilgodehavere, led dette sidste et Tab af 30,000 Rd., medens Creditforeningen kun tabte 8,787 Rd. Jeg mener altsaa, at der ikke af Hensyn til Creditforeningens Sikkerhed kan være Tale om at unddrage den sin Tillid. Med Hensyn til den anden Grund, den ærede Ordfører anførte for ikke at indsætte de Umhyndiges Midler i Creditforeningsobligationer, nemlig at man derved ikke vilde faae dem saaledes fordeelte gennem Udlåanene som efter Fleertallets Forslag, vil jeg gjøre opmærksom paa, at der paa den første Side af denne Beretning findes en Angivelse af, hvorledes Udlåanene ere fordeelte, og der nævnes følgende Tal: „Kjøbenhavn 13, Christianshavn 11, Udenbyses Qvarteer 14, Vester Qvarteer 12, Kjøbenhavns nordre Virk 18“, og saaledes vedblives der med Talstørrelser som 19, 15, 26 — det høieste Tal er 48 — for Udlåanene omkring i de forskjellige Amter, hvad de ærede Medlemmer ville kunne see af denne Beretning; jeg vil ikke trætte Thinget med at opregne dem alle. Det viser sig altsaa af denne Beretning, at der finder en Fordeling Sted, og jeg kan derfor ikke skjønne, at der skulde være Noget iveien for, som Mindretallet har foreslaaet, at anbringe de Umhyndiges Midler i Creditforeningsobligationer, da netop det Hensyn, hvorpaa man har lagt Vægt, nemlig Fordelingen, ogsaa derigjennem vil kunne skee Fyldest. — Den ærede Ordfører for Fleertallet

har dernæst henledet Opmærksomheden paa, at der ikke vilde være et tilstrækkeligt Antal Sparekasser, som kunde være anvendelige til deri at indsætte Umhyndiges Midler, idet han mente, at der kun var 13 Sparekasser, hvorom der kunde blive Tale i denne Henseende. Den ærede Ordfører gik nemlig ud fra, hvad der ogsaa er anført i Betænkningen, at kun de Sparekasser, der havde $\frac{1}{4}$ Million i Interessentiindstud, kunde være sikke nok til deri at indsætte Umhyndiges Midler; men dertil skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at Sikkerheden ikke væsentligt hidrører fra, hvor stort et Interessentiindstud der er i en Sparekasse. Man vil maaskee dertil svare, at Reserverfonden, forsaavidt der skal tages Hensyn dertil, dog maa have en saadan Størrelse, at den kan afgive en betryggende Garanti, men hertil vil jeg svare, at, da Mindretallet har bygget sin hele Forudsætning paa Justitsministeriets Approbation, kan det ikke ventes, at dette alene vil tage Hensyn til Reserverfonden, men først og fremmest maa ventes at ville tage Hensyn til, hvorledes disse Sparekasser blive bestyrede, til deres Bestyrelsesmaade, hvad der for mig staaer som det, der egentlig er det Afgjørende med Hensyn til Sparekassernes Sikkerhed. Det er dog klart for den private Virksomheds Vedkommende, at Omsætningens Størrelse ikke staaer i Forhold til Sikkerheden. Vi have nylig seet et slaaende Exempel herpaa i denne Henseende ved en stor Fallit, der er skeet i Stokholm, hvor en Omsætning paa Millioner har vibragt umaadelige Tab for Private. Man troede, at der, da der var en saa stor Omsætning, ogsaa var en tilsvarende Sikkerhed, men det har viist sig, at Bestyrelsen har været saa spredt og vaklende, at det Hele har været, om ikke en Chimaire, saa dog Noget, der grændsede dertil. For saadanne Instituters Vedkommende som Sparekasser er hovedsagelig Bestyrelsen og ikke Mængden af Interessentiindstudene det, der er og kan være det Bestemmende med Hensyn til Sikkerheden, og det har viist sig, at Sparekasserne her i Landet,